RÉALISER MES RÊVES

بەدیهێنانی ئاواتەکانم

MAKE MY DREAMS COME TRUE

Moi, je m'appelle Paywast Peshraw, j'ai 13 ans. Je souhaiterais réaliser mes rêves, je souhaiterais rejoindre l'Angleterre pour pouvoir aller à l'école et étudier, devenir médecin et apporter de l'aide à mon peuple. J'espère qu'on aura une vie joyeuse et heureuse dans l'avenir.

J'espère arriver en Angleterre dans les plus brefs délais. J'espère que toutes ces personnes qui souhaitent rejoindre l'Angleterre y arriveront très bientôt. J'espère que le gouvernement français aidera les personnes exilées. Ma famille et moi serions ravis d'arriver en Angleterre.

Paywast

My name is Paywast Peshraw, I am 13. I want to make my dreams come true, I want to go to England to go to school and study, to become a doctor and help my people.

I hope we will have a joyful, happy life in the future. I hope to reach England as soon as possible. I hope that everyone who wants to reach England will manage it very soon. I hope the French government will help exiled people. My family and I would be thrilled to arrive in England.

Paywast

من ناوم پەوەست پێشرەو . تەمەنم ١٣ ساڵە . حەز دەکەم بگەم بە ئامانجەکانم ، حەز دەکەم بگەم بە بریتانیا بۆ ئەوەی بچم بۆ قوتابخانە و بخوێنم و ببم بە دکتۆر بۆ ئەوەی هاوکاری کۆمەڵگەکەم بکەم .حەز دەکەم لە ئایندەدا ژیانێکی خۆشمان هەبێت و بەختەوەرمین . چەم خۆشە بەم زووترین کات بگەین بە بریتانیا. ئومێدەوارم ئەو کەسانەی دەیانەوێت بڕۆن بۆ بریتانیا ئیتلبەند بە زووترین کات دەگەن . هیوادارم حکومەتی فرەنسا هاوکاری وێنەیەکی ئاوارە بکات . هەر وەها من و چێلکەشم زۆر دل پڕئەنگە بگەین بە بریتانیا .

DONNER UNE VIE À MA FAMILLE

A LIFE FOR MY FAMILY

بەخشینی ژیانێک بە خێزانەکەم

* Loup Blaster et le duo jungleye ont uni leur créativité pour proposer une activité «brise silence» lors de la résidence du JDJ. Surexposés aux limites du bidonville et de l'art thérapeutique, nous avons réalisé en famille des marionnettes. Les enfants prêtent leurs visages, les parents habillent chaudement ces petits personnages, ensemble nous racontons leurs histoires. Celles d'une boîte, le temps d'un workshop, vers la terre promise.

* Loup Blaster and the Jungleye duo joined their creativity to propose a «silence break» activity during the JDJ residency. Overcoming the limits of playfulness and therapeutic art, we created puppets with the family. The children lend their faces, the parents warmly dress these little characters, together we tell their stories. Those of a flight, the time of a workshop, towards the promised land.

Pour en savoir plus sur cette démarche créative, c'est ici : www.psmigrants.org/site/jdj11

En tant qu'être humain,en tant que mère maintenant, je travaillerai pour donner une vie à mes enfants et ma famille. Je supporterai tous les malheurs de la vie et de ce périlleux voyage pour arriver à mon but.
Je peux supporter le froid, la chaleur, la faim et la soif. Une marche sans fin à pied. Devoir résister à la douleur et face face aux obstacles.

Tout ce périple pour mes enfants.
J'aimerais leur offrir une vie joyeuse, paisible et libre, dans laquelle, c'est possible de profiter et de réaliser leurs rêves d'enfant. Je ne veux pas, pour elles et eux, la vie que j'ai vécue en tant que mère. Je ne veux pas non plus les voir victimes des routes et d'une vie difficile.

En tant que mère, j'aimerais faire entendre aux organisations des droits de l'enfant, des droits des femmes et de l'homme, que les conditions de vie pour les enfants exilé.e.s sont difficiles à l'extrême. En plus de mener une vie difficile, ils et elles sont loin de l'école, loin de leur monde merveilleux d'enfant. Sur le plan sanitaire, c'est une vie insalubre qui leur est imposée, dans un environnement malsain, sans accès à une nourriture indispensable et dans des quartiers suffisantes.

Aidez davantage les personnes exilées, s'il vous plaît. Je ne veux pas que ces personnes aient à vivre un calvaire de plus. Aidez-les, s'il vous plaît, en tant que forces de police et associations. Nos fils et nos filles n'ont commis aucun crime, mais sont les victimes d'une vie qui leur a été imposée.

Nous avons quitté notre pays à cause de la répression et de l'insécurité. Les gens de mon pays souffrent de cette situation et de la misère de la vie. En plus de tout cela, notre droit à vivre n'est pas garanti là-bas : notre pays souffre des réseaux mafieux et du terrorisme. Les richesses du pays sont également concentrées dans les mains d'une seule classe de la société.

Sima

As a human being, and as a mother now, I will work to give my children and my family a life. I will put up with all the misfortunes of life and of this dangerous journey to reach my goal. I can stand cold, heat, hunger and thirst.

A never-ending march, resisting pain, confronting obstacles; this whole journey is for my children. I would like to give them a joyful life, peaceful and free, in which they could grow up and have their childish dreams come true. I do not want them to have the same life as I have led as a mother. I do not want them to fall victim to the roads and to a hard life.

As a mother, I would like to tell the organisations in favour of children's rights and the rights of women and men, that the living conditions for exiled children are extremely harsh. In addition to having a difficult life, they are far away from school and from their wonderful childish world. They are living an unhealthy life, in an insalubrious environment. They do not have access to essential food, in adequate amounts.

Please help exiled people more. I do not want them to endure yet another ordeal. Help them please, as police officers or associations. Our girls and boys have committed no crimes; they are the victims of a life forced upon them.

We left our country because of repression and insecurity. The people in my country are suffering because of this and also the misery of life. In addition to all this, our right to live is not guaranteed there: our country suffers from mafia and terrorist networks. The riches of our country are also in the hands of just one class.

Sima

ئەو هێندە دڵنەگەڕ ژانانە کە بۆیە دەست پێدەکەم . سەرەتا من دایکێکم کەخوشی من منداڵم . بە خۆم خۆشیم لە بیرە لە تەمەنی ١٠ ساڵی . ١٠ دێو برام هەبووبە دەبووبە منداڵەمان . دەم هێنام ژنی بە ناکام شێتانی یەحەستەمبوو . زۆری ئەخایاند تێگەیشتم . دوو بە ڕاکەم لە دەستا . مێشک بریتەلەبوون تا نیشتاش بە نیشەوە دەناڵێم . هەتا باوکم لە ژیان تا مابوو بە هەمیی منەوە بو تا ئەخۆتن کەوت و ڕۆژێک بەجێی هێشتم مرد . ژان بەدەنگەوە .

بەرکم دەبوگەن ڕۆلە دەگەم وڵاتێکن چن هێشت ڕوێن بۆ وڵاتی ئینگلتەر . ئەوو زۆر هاوکم هەبە و دەخێنرێن . مێشێن بەر لەسێی ئەو قسەیە مێشکم . زۆر لەخوای ڕۆژ ژیانمان تاڵوخۆش دەبوو . قوتیخانەکان دادەخران . هەتاکەدەم بەرەو ئەوە دەچوون بەهۆی شەر و ئەوەوەی ئەزانم کە وڵات . هەموو ڕۆژێک بەهۆیەکەوە دەمێن ئەزمسەر . ئەمرانێن بە کەوتی ئەژانە . کەزەلی هیچ کێتێک نازانە بیلە بوبە هەموو ڕۆژێک بەهۆیەکەوە بوبە ئاهەتەوەبە . بوبە ئاهەتبوبوون وڵاتە بەچین بێنم . کە دایکە بە ئەیکەم باهەی هێشت . ڕۆژ بە ئەمەم . ڕۆژ هەوەبێت . هەموو کەس ڕاهەتبە بو دەکات ئەوڕ دەگەیەم . دەڵیم کەی دەبێت بە ئەمن شەو بەس؟

دایکم گوتی ڕۆلە بۆ بۆ دەمێنی منداڵەکەت بگرە قەبێ من . مێشێن بە ئەلیکی ئەکەیەم هێنم بۆ خۆشی منداڵەکانن تا بازانن ژیان هەبە . ژیان بەس نە ئەوڕاکی خۆمان کەبە . بەڵام لە ئەوڕاکی ترەبە . بێ بە مێشی ئەکەوە . هەموو (دەهەزاران بۆ ئەوڕاکی منداڵەکەم بەرەبەڵ) نازە هەڵبێنن . تا بازانن ژیان چاخەد خۆشە . ئەکەبە ئەوبوش لە دوو بەشان تێیگەش و بەرامبەیمان بدەن .

زۆر زۆر ئەم ئەخکە . دوو سێ جار هەم ئەچخووە . ئەوارەوبوون . بەم ئاسی مانووم . ئەمەوی تیتر منداڵەکەم لە ئەخۆشی نا بازین . هەموو ڕۆژێک دەگریم بۆ داکم و منداڵەکەم . زۆر جارێش ئەخم بن ئەزە هەبووە و بۆ ڕۆژانی نیشەستە ئەوڕ ئەگریم . تیتر بەرەو ئەیە . خۆزگە هەموو ئەوانەشەی دەدەنە دەر . منداڵەکانم خوێندنیان نەماوە دەمێرد و لە مال و خانی خۆمان دا بە ئەرامی دەژێین . و مێشی ئەو وڵاتەکەمێن تا چارەسەری خوم دەخەرد . دەڵێکی ترینش ئەوەیە کە دایکەکەم ئەشیەوە . و . خۆزگە بەسەلامەتی ئەمانگەشنە بە مێشی (و) ویە بە خۆشی هاتنەسەرخێی ئەزانم هەڵبدەمێ و چا بەرەبێنم دەڵێم ئەمانیشی کەمە .

Shana

LOIN DE MA MERE

Je suis un jeune perdu. Loin de mon pays, à cause de la peur et des explosions qui m'ont obligé à m'enfuir et à le quitter.
J'écris, avec des larmes aux yeux, que je suis loin de ma mère. Je souhaite par-dessus tout la revoir un jour. C'est ma mère qui m'aidait toujours. C'est elle qui m'a sauvé de la mort. Je la remercie beaucoup de m'avoir sauvé.
J'espère que cet écrit servira d'exemple et incitera à aider les personnes perdues. Je vous prie de venir en aide ces personnes. Elles vivent dans une grande douleur. En même temps, nous sommes très heureuses et heureux d'être sauvé.e.s d'une mort certaine dans notre pays. Enfin, j'espère que je pourrais revoir ma mère un jour afin de lui rendre service. Elle me manque tellement...
Merci à vous d'avoir pris le temps de nous écouter.

Kamaran

FAR AWAY FROM MY MOTHER

I am a lost young man. Far from my country because of fear and the explosions that forced me to run away and leave it behind.
I am writing, with tears in my eyes, that I am far away from my mother. Above all I wish to see her again some day. My mother always helped me. She is the one who saved me from death. I am so grateful to her for saving me.
I hope my writing will be an example that encourages people to help lost persons. I beg you to believe these persons. They are living in great suffering. And at the same time, we are all very happy to have been saved from certain death in our countries. Finally, I hope to be able to see my mother again one day to provide for her. I miss her so much...
Thank you for taking the time to listen to us.

Kamaran

دوور لە دایکم

من کەنجێکی سەرگەردووم سەر لێشێواوم . دەربەدەر لە وڵاتی خۆم بەهۆکی ترس و بەقەبووە . ناچارباز کردم هەڵبنم لە وڵاتی خۆم . بە قرمسکەوە نامەنووسم کە دوورم لە دایکم . تاوات لەخۆیدم کە ڕۆژێک بتوانم ببینمەوە . هەر دایکم بوو یارمەیی منی دا منی کە کوشنی ڕزگاربکرد . ڕۆر سوپاسی دایکم نەکەم کە ڕزگاری کردم . هیوادارم ئەم نووسینە ببینە هۆش بانەوەیی دانی بەو خەڵکە سەر لێشێواوە . نکایتان لێی نەکەم باوەر بەو نووە بکەن کە کوشنی ڕزگارم بوو لە بەهەمان کاتدا زۆر دڵ خۆشیی کە کە کوشنی ڕزگارم بوو لە وڵاتی خۆمان .
لە ئاخیرا سوپاس بۆ نووە کە کوتیان گوێی لێی گرتین .
هیوا دارم کە بتوانم جارێکی تر دایکم ببینمەوە خزمەتی بکەم ڕۆژێک بێ ئەنکەم . دلتەنگم بۆی .
من ناوم کامەران عەلی .

Kamaran

DONNER UNE PRÉSENCE AUX ABSENT.E.S

CREATING PRESENCE FROM AFAR

Vendredi, il est presque midi et nous avons été quelques tapis sur le sol, rapidement. Les premières familles arrivent avec les bénévoles du Women's Center. L'un des jeunes garçons connecte son enceinte portable et la musique envahit la pièce. Les femmes se mettent à danser. La musique et les corps prennent l'espace, le font leur, les rapports d'hospitalité s'inversent en quelques minutes et nous voilà invitées à entrer dans la danse. Mouvement joyeux qui appelle le partage. Quelques personnes exilées dégainent leur portable et se lancent dans des appels vidéo, riant avec les proches soudain présent.e.s. Tout le monde est invité à saluer les absent.e.s. Durant toute la résidence, les exilé.e.s n'auront de cesse de donner des doses de présence aux absent.e.s, à celles et ceux qui manquent. Si ces personnes sont présentes dans les textes et les pensées, elles le sont aussi via ces appels vidéos par téléphones interposés. Cet art de donner de la présence est l'un des savoir-faire de la vie à distance de celles et ceux qu'on aime. Il repose sur une pratique de l'image : savoir cadrer, filmer/montrer les lieux, tenir le téléphone à bonne distance. C'est une pratique du son aussi : régler le volume pour qu'on s'entende, même si finalement on parle peu, l'essentiel ici est de se voir. Pour cela il faut saisir l'occasion, appeler au bon moment, celui qui va autoriser le partage, soutenir la relation. Mais les appels vidéo ne réduisent pas la distance : ils l'amènagent plutôt, lui donnent une consistance. Il faut imaginer le hors champ, les moments qui ne seront pas filmés, faire avec les détails de la connexion qui soudain fige une parole, faire avec l'image des corps aimés, seulement l'image.

Emilie

It's Friday, almost noon, and we have quickly spread a few rugs on the floor. The first families arrive with the volunteers from the Women Center. One of the young boys connects his portable speakers and music fills the room. The women start to dance. Music and bodies occupy the space, make it their own, hospitality changes sides in a few minutes and we are invited to join in the dancing. A joyful movement which calls out to be shared. A few exiles take out their phones and make video calls, laughing along with relatives who have suddenly become present. Everyone wants to salute the absent ones. During the whole residency, the exiles continuously rendered present the absent ones, the ones they miss. These people are present in their text messages and thoughts, and also via videos on phones. This way of creating presence at a distance is one of the skills of life. It relies on production of images: framing, filming, showing places, holding the phone at the right distance. The use of sound too: adjusting the volume so that people can hear each other, even if they say little, the main thing is to see each other. So when an opportunity arises, they must call at the right moment, the moment that enables sharing and maintaining the relationship. But video calls do not reduce distance: they give it a consistency. Off-camera has to be imagined, as are the moments that are not filmed, the defects of the connection that suddenly cut off a word have to be accepted, and seeing the picture of loved bodies, see only the image.

Emilie

GRANDE-SYNTHE 2018

On parle souvent de personnes migrantes qui tentent le passage de la Mer du Nord, il s'agit, la plupart du temps, d'hommes et de femmes qui tentent la traversée seul.e.s.

A Grande-Synthe nous avons rencontré des familles kurdes irakiennes. Les familles que nous avons croisées sont accompagnées par le Refugee Women's Centre. La vocation de cette association est d'apporter son aide en particulier aux femmes. C'est leur mission première mais, par extension, cela inclut les enfants et les familles. Celles-ci restent en moyenne 6 mois. Le Refugee Women's Centre est présent sur plusieurs lieux dans le nord de la France : Grande-Synthe, Calais, Lille. Les bénévoles sont en France pour des missions de deux semaines en théorie, voire d'un mois. Il peut arriver que certaines prolongent l'expérience.
Les familles avec lesquelles nous avons travaillé sont, quant à elles, bénéficiaires dans un hébergement d'urgence de la ville de Grande Synthe. L'inquiétude est grande. Il faut vivre caché.e, beaucoup de gestes du quotidien sont impossibles. La présence d'enfants rend ces familles extrêmement vulnérables.
Comment se projeter dans l'avenir, en particulier pour les enfants que toutes et tous souhaitent voir fréquenter une école dans un pays en paix ?

Et pourtant, il y a eu pendant cette résidence des chants, de la musique, des danses.
Il nous faudrait nous souvenir de ces mettre en danger ?
Mais
Comment libérer la parole sans les mettre en danger ?
Comment oublier le désarroi de ces femmes et de ces hommes qui, pour des raisons politiques, n'ont aucune possibilité de retourner dans leur pays aujourd'hui ?
Comment relayer leur appel au secours vers tous ces gouvernements sourds à leurs demandes ?

Claudie

GRANDE-SYNTHE 2018

We often hear of migrants trying to cross the English Channel. However most of the time we mean men and women trying to cross alone. At Grande-Synthe we met Iraqi Kurdish families.

The families we met are aided by the Refugee Women's Centre .The vocation of this association is to provide help for women in particular; this is their main mission but by extension it includes children and families. These families stay on average for 6 months.
The Refugee Women's Centre is present in several places in the north of France: Grande-Synthe, Calais and Lille. The volunteers come to France for missions of 2 weeks or even a month, in theory. Some may prolong the experience.
However,the families with whom we worked are housed in a « centre aéré » (children's holiday home) which is Emergency Accommodation belonging to the town of Grande-Synthe.
The families worry greatly. They have to hide away, many everyday acts are impossible. The children's presence renders these families extremely vulnerable. How can one envisage the future especially in the case of children that everyone wants to see going to school in a country at peace?

And yet during this residency there were songs, music and dance.
We must remember these beautiful things.
But
How can we free speech without endangering people?
How can we forget the bewilderment of these women and men who, for political reasons, have no possibility of returning to their countries at present?
How can we pass on their cries for help to all these governments deaf to their pleas ?

Claudie

COINCÉES DANS CE CERCLE SANS FIN

STUCK IN THIS CONTINUOUS CIRCLE

Je suis bénévole avec le Women's Centre depuis un an maintenant.
J'espère qu'un jour, lorsque des familles arriveront aux camps informels du Nord de la France, ce ne sera pas nous qu'elles verront. Mais plutôt des avocats et d'autres professionnel.le.s qui pourront les informer de leurs droits et répondre à des questions qui faciliteront leur voyage.
Notre équipe a évolué au fil des temps, inversement à la situation dans le nord de la France.
Jour après jour, nous voyons des personnes particulièrement vulnérables ignorées par notre société. Sans financement du gouvernement, le Refugee Women's Centre et les autres organisations ne peuvent s'occuper que de besoins individuels à court terme. Chaque jour, nous rencontrons des femmes et des enfants qui ont peur et sont dans le doute concernant leur avenir à court et à long terme.

Sahra (Retrouvez l'intégralité du texte ici: www.psmigrants.org/site/jdj11)

I hope that one day, when families arrive to the informal camps in Northern France, it is not us that they see. But rather lawyers and other professionals that can inform them of their rights and answer any questions to make their journey easier.
I have volunteered with the Refugee Women's Centre for one year now.
During that year we have continued to develop and adapt to ensure we can meet the basic needs of the families we support. As a team we have changed over time, however, the situation in Northern France has not.
Day in and day out we are seeing such vulnerable human beings being disregarded by our society. With no government funding, the Refugee Women's Centre and other organisations allée are constantly attending to individual's short term needs. On a daily basis we meet women and children who are scared and uncertain of what the future holds for them in both the short term and long term.

Sahra (The full text is available here: www.psmigrants.org/site/jdj11)

هیوادارم ڕۆژێک بێت کە فامیلەکان دەگەنە ئەو کەمپی ئاوارەیی کاتی لە باکووری فەرەنسا ئێمەیان نەبینان . بەڵکو پارێزەران (مەحامی) و کەسانی تری پرۆفێشنال بێنن کە یارمەتیمان بدەن لە سەر مافەکانیان و یارمەتی بدەن کە بەم پرۆسەیانە بدەن کە بەم مانایە ئێمە ڕۆژ بە ڕۆژ بەرەو پێشچوون دەڕۆین . وەک خێزانەکەشت لەگەڵ (سەکەتەر و ژنانی کۆمەڵەی) لە تۆ بە هاوکاری مەکەنە . ئامانجی ئەم سەنتەرە بریتیە لە خزمەتی ئافرەتان بەڵام بە درێژەدان بریتیە لە خزمەتی خێزانەکان و منداڵەکان . بەم پێیە ئەم خێزانانە ماوەیەکی نزیکە لە ٦ مانگ لە سەنتەرەکەدا دەمێنن . سەنتەرەکە لە چەند شوێنێکی فەرەنسا هەیە وەک : گرەندسینتە ، کالە و لیل . ئەو بەخشەرانەی کە لە فەرەنسان بۆ ماوەی دوو هفتە یان مانگێکە کە کار دەکەن . بەڵام ئەوانەی کە لە گەڵیاندا کار دەکەین لە ناو هۆلێکی کاتی لە گرەندسینتە دان . ئەو خێزانانەی کە لە ئەوڕوپا دان زۆر دڵەڕاوکێیان هەیە . ئەوان ناچارن کە خۆیان بشارنەوە و زۆر کار ناکرێت . بوونی منداڵ ئەو خێزانانە زۆر لاوازە .
ئەو ئافرەتانەی کە لە گەڵیاندا کار دەکەین لە ڕۆژانە ئەو ئافرەتانە دەبینین کە ترسن و دڵنیا نین لە داهاتوویان لە کورتخایەن و درێژخایەن .
لە ماوەی ئەم ڕۆژانەی کە لە سەنتەرەکە بووین گۆرانی و مۆسیقا و هەڵپڕکێ هەبوون .
دەبێت ئەو جوانیانە بیر بکەینەوە .
بەڵام چۆن بتوانین ئازادی قسەکردن بدەین بە خەڵک بەبێ ئەوەی مەترسی بخەینە سەر خەڵک ؟
چۆن بتوانین ئەو سەرلێشێواوییە لە بیر بکەین کە ئەو ئافرەتانە و ئەو پیاوانە کە لە سەر هۆکاری سیاسی ناتوانن بگەڕێنەوە بۆ وڵاتەکانیان ؟
چۆن بتوانین ئەو هاوارە بگەیەنین بە هەموو ئەو حکومەتانەی کە گوێ لە داخوازییەکانمان ناگرن ؟

سوپاس
سارا

NOS ENFANTS NE SONT PAS MOINS IMPORTANT.E.S QUE LES AUTRES ENFANTS DU MONDE

OUR CHILDREN ARE NOT LESS IMPORTANT THAN THE OTHER CHILDREN IN THE WORLD

منداڵەکانمان هیچیان لە منداڵانی تری دونیا کەمتر نییە

Moi, je m'appelle Shilan Ali, j'ai 33 ans et je suis née au Kurdistan, pour mon malheur.

J'ai le cœur tellement serré que je ne sais par où commencer. Je suis une mère de trois enfants. Personnellement, je n'ai jamais connu le bonheur. A l'âge de 10 ans, mes deux frères et moi-même sommes allé.e.s jouer dehors. J'avais remarqué que mon frère s'était saisi de quelque chose. Soudain, cette chose a explosé, tuant mes deux frères sur le coup. Moi, j'ai été blessée. Aujourd'hui encore, j'en porte les cicatrices et cette blessure me fait souffrir. Mon père, tant qu'il était vivant, partageait mes souffrances. Mais il est tombé malade. Puis, un jour, il nous a quitté.e.s.
Mon père disait : « Mes cher.e.s enfants, si vous devez quitter le pays, allez en Angleterre. Là-bas, il y a les droits humains et vous serez protégé.e.s ». Ses paroles sont restées ancrées dans ma mémoire.

Jour après jour, notre vie devenait de pire en pire. Les écoles fermaient, le niveau éducatif de nos enfants reculait, à cause de la guerre et de l'instabilité du pays. Chaque jour apportait son malheur. Ou nous donne l'impression que l'Irak est un pays libre. L'Irak n'a jamais été un pays libre. Le Pays est gouverné par les mafias et Daech. C'est pour ces raisons que j'ai quitté le pays et ma mère âgée. Elle me manque tellement. Je l'aime énormément. Elle me téléphone toujours et ça me fait pleurer. Je lui demande quand nous arriverons à nous retrouver.

Ma mère m'a dit : « Pars avec tes enfants, ne vous inquiétez pas pour moi ». C'est avec le cœur serré que je suis partie, pour le bonheur de mes enfants, pour que ces enfants sachent que la vie existe. La vie n'est pas seulement celle dans mon pays. Elle existe ailleurs aussi, dans d'autres pays. J'ai pris tous les risques pour que mes enfants respirent un air de liberté et puissent découvrir à quoi peut la vie ont belle.

Je vous prie par conséquent de comprendre notre situation et de nous aider. J'ai un cœur plein de souffrances. Z à 3 fois notre maison a été détruite et nous avons dû nous déplacer. A vrai dire, je suis fatiguée, je ne veux plus que mes enfants vivent dans la misère. Je préeure tous les jours pour ma mère et mes enfants.

Je me dis souvent aussi que je viens d'arriver dans le pays des droits humains. Je ne devrais donc plus prier, plus avoir peur. Ah si seulement mes souhaits se réalisaient : voir mes enfants finir leurs études, vivre sous un toit en paix, pouvoir me soigner et obtenir un traitement digne de ce nom.
Et revoir un jour ma mère.
J'espère arriver en sécurité en Angleterre, où je pourrais respirer un air de liberté. Après, peu importe si je meurs.

Croyez-moi, souvent je pleure en secret, pour que mes enfants ne me voient pas. Devant elles, devant eux, je souris pour les rendre heureuses et heureux.
A cause d'une dépression, je suis restée plusieurs jours à l'hôpital. On m'a opérée plusieurs fois, j'ai été transfusée. Je ne pouvais pas guérir. Je suis vraiment fatiguée, et maintenant je suis ici, dans votre pays.
J'espère que vous m'entendrez.

Shilan

My name is Shilan Ali, I am 33 and I was born in Kurdistan, for my misfortune.

My heart is so heavy that I do not know where to begin. I am the mother of 3 children. I have never known happiness. At the age of 10, my two brothers and I went to play outdoors. I noticed that my brother had picked something up. Suddenly the thing exploded, killing my two brothers immediately. I was wounded. Today I still have the scars and the wound is painful. My father, while he was still alive, shared my sufferings. But he fell ill. Then one day he passed away. My father used to say, 'My dear children, if you have to leave the country, go to England. Over there, they have human rights and you will be protected.' His words remain engraved in my memory.

Day after day, our life became worse and worse. Schools closed, the educational level of our children fell because of the war and the instability of the country. Each day brought its woes. We are told that Iraq is a free country. Iraq has never been a free country. It is governed by mafias and by Daesh. That is why I left both the country and my aged mother. I miss her so much. I love her enormously. She calls me often and that makes me cry. I ask her when we will manage to meet again.

My mother said,' Leave with the children, don't worry about me.' I left with a heavy heart, for the happiness of my children, so that they would know that life exists. Life is not only that of my country, it exists elsewhere too, in other countries. I have taken many risks for my children to breathe an air of freedom and discover how beautiful life can be.

So I beg you to understand our situation and come to our aid. My heart is full of suffering. Our house has been destroyed 2 or 3 times and we had to move. To be honest, I am tired out, I no longer want my children to live in poverty. I weep every day for my mother and my children.

I often tell myself that I have just arrived in the land of human rights. I shouldn't cry or be afraid any more. Ah, if only my wishes could come true: to see my children finish their studies, live under a roof in peace, look after my health and obtain medicines in your country.
And see my mother again one day.
I hope to arrive safely in England where I would be able to breathe an air of freedom. After that, it does not matter if I die.

Believe me, I often cry secretly so that my children do not see me. In front of them, I smile to make them happy. I spent several days in a hospital because of a depression. I was operated on several times and had blood transfusions. I could not get better. I am exhausted, and now I am here, in your country.
I hope you will hear me.

Shilan

من شیلان عەلی . ٣٣ ساڵم . لە باکووری کوردستانم لەدایکبووم .

ئەوەندە دڵتەنگم ژانانە کە بۆیە دەست پێدەکەم . سەرەتا من دایکێکم کەخوشی من منداڵم . بە خۆم خۆشیم لە بیرە لە تەمەنی ١٠ ساڵی . ١٠ دێو برام بووینە دەبووبە منداڵەمان . دەم هێنام ژنی بە ناکام شێتانی یەحەستەمبوو . زۆری ئەخایاند تێگەیشتم . دوو بە ڕاکەم لە دەستا . مێشێن بریتەلەبوون تا نیشتاش بە نیشەوە دەناڵێم . هەتا باوکم لە ژیان تا مابوو بە هەمیی منەوە بو تا ئەخۆتن کەوت و ڕۆژێک بەجێی هێشتم مرد .
ژان بەدەنگەوە .

بەرکم دەبوگەن ڕۆلە دەگەم وڵاتێکن چن هێشت ڕوێن بۆ وڵاتی ئینگلتەر . ئەوو زۆر هاوکم هەبە و دەخێنرێن . مێشێن بەر لەسێی ئەو قسەیە مێشکم . زۆر لەخوای ڕۆژ ژیانمان تاڵوخۆش دەبوو . قوتیخانەکان دادەخران . هەتاکەدەم بەرەو ئەوە دەچوون بەهۆی شەر و ئەوەوەی ئەزانم کە وڵات . هەموو ڕۆژێک بەهۆیەکەوە دەمێن ئەزمسەر . ئەمرانێن بە کەوتی ئەژانە . کەزەلی هیچ کێتێک نازانە بیلە بوبە هەموو ڕۆژێک بەهۆیەکەوە بوبە ئاهەتەوەبە . بوبە ئاهەتبوبوون وڵاتە بەچین بێنم . کە دایکە بە ئەیکەم باهەی هێشت . ڕۆژ بە ئەمەم . ڕۆژ هەوەبێت . هەموو کەس ڕاهەتبە بو دەکات ئەوڕ دەگەیەم . دەڵیم کەی دەبێت بە ئەمن شەو بەس؟

دایکم گوتی ڕۆلە بۆ بۆ دەمێنی منداڵەکەت بگرە قەبێ من . مێشێن بە ئەلیکی ئەکەیەم هێنم بۆ خۆشی منداڵەکانن تا بازانن ژیان هەبە . ژیان بەس نە ئەوڕاکی خۆمان کەبە . بەڵام لە ئەوڕاکی ترەبە . بێ بە مێشی ئەکەوە . هەموو (دەهەزاران بۆ ئەوڕاکی منداڵەکەم بەرەبەڵ) نازە هەڵبێنن . تا بازانن ژیان چاخەد خۆشە . ئەکەبە ئەوبوش لە دوو بەشان تێیگەش و بەرامبەیمان بدەن .

زۆر زۆر ئەم ئەخکە . دوو سێ جار هەم ئەچخووە . ئەوارەوبوون . بەم ئاسی مانووم . ئەمەوی تیتر منداڵەکەم لە ئەخۆشی نا بازین . هەموو ڕۆژێک دەگریم بۆ داکم و منداڵەکەم . زۆر جارێش ئەخم بن ئەزە هەبووە و بۆ ڕۆژانی نیشەستە ئەوڕ ئەگریم . تیتر بەرەو ئەیە . خۆزگە هەموو ئەوانەشەی دەدەنە دەر . منداڵەکانم خوێندنیان نەماوە دەمێرد و لە مال و خانی خۆمان دا بە ئەرامی دەژێین . و مێشی ئەو وڵاتەکەمێن تا چارەسەری خوم دەخەرد . دەڵێکی ترینش ئەوەیە کە دایکەکەم ئەشیەوە . و . خۆزگە بەسەلامەتی ئەمانگەشنە بە مێشی (و) ویە بە خۆشی هاتنەسەرخێی ئەزانم هەڵبدەمێ و چا بەرەبێنم دەڵێم ئەمانیشی کەمە .

Shana

POUR QUE MES ENFANTS RESPIRENT UN AIR DE LIBERTÉ...

SO THAT MY CHILDREN MAY BREATHE AN AIR OF LIBERTY...

If you want to be strong learn how to fight alone
go away and leave me alone,
hate is heavy let it go
If the plan doesn't work change the plan but never change the goal
If you find someone who makes you happy, keep him near your heart
Everyone is at my right but you are at my left near my heart.
I wish I had a friend like me.
Your colour and your perfume like rose I can't understand, you smell like rose or rose like you.

Shene

Si tu veux être fort.e, apprends à te battre seul.e.
Va t'en et laisse-moi tranquille,
La haine pèse lourd, laisse-la partir
Si l'on projet ne marche pas, change de projet, mais ne change pas de but
Si tu trouves quelqu'un qui te rend heureux, garde-le près de ton cœur
Tout le monde est à ma droite mais toi, tu es à ma gauche, proche de mon cœur.
Je voudrais avoir un.e ami.e comme moi.
Ta couleur et ton parfum sont comme la rose, je ne comprends pas si tu sens la rose, ou si la rose se et comme toi.

Shene

«WE JUST NEED SOMEONE LIKE A PENCIL WITH AN ERASER TO WRITE HAPPINESS AND ERASE ALL THE SADNESS.» P.K

« NOUS AVONS JUSTE BESOIN DE QUELQU'UN COMME UN CRAYON AVEC UNE GOMME POUR ECRIRE BONHEUR ET GOMMER TOUTE LA TRISTESSE.» P.K

IL SUFFIT DE M'APPELER

Si un jour tu veux pleurer
Il suffit de m'appeler
Je ne peux promettre de te faire rire, mais je peux pleurer avec toi

Si un jour tu veux t'enfuir
Il suffit de m'appeler
Je ne peux pas promettre de t'en empêcher, mais je peux fuir avec toi

Si un jour tu t'ennuies
Il suffit de m'appeler
Je ne peux promettre de te divertir mais je peux te dire que je m'ennuie aussi

Parwan

JUST CALL ME

If one day you want to cry
Just call me
I can't promise I'll make you laugh but I can cry with you

If one day you want to run away
Just call me
I can't promise I'll make you stop but I can run with you.

If one day you're bored
Just call me
I can't promise I will entertain you but I can tell you I'm bored too.

Parwan

ئەوەندە پەسە باتگم کەی

دەگەر ڕۆژێک خاوەت بگریی
ئەوەت بەسە باتگم کەی
پەسەن بێ نەم کە پکەوینت بێم ، بەڵام دەتوانم لەگەڵ تۆ بگریم

دەگەر ڕۆژێک خاوەت ڕابکەی
ئەوەت بەسە باتگم کەی
ئەوەم پەسەت بێ بەسم نە ڕیت لێی بگرم ، بەڵام دەتوانم لەگەڵ تۆ ڕا بکەم

دەگەر ڕۆژێک خاوەت هەبوو
ئەوەت بەسە باتگم کەی
ئەوەم پەسەت بێ بەسم نە ڕیت لێی بگرم ، بەڵام دەتوانم بڵێم کە خاوەت دەبێ و لەگەڵ تۆ

JOURNAL DES JUNGLES N°11

FAMILLES

Novembre 2018 – Edité par la Plateforme de Services aux Migrants
PSM – Terre-plein du Jeu de Mail, rue du 11 novembre - 59140 Dunkerque.
06 99 47 19 18 - sensibilisation@psmigrants.org
Directice de la publication : Nan Suel
Ce numéro a été réalisé lors d'une résidence de 3 jours, qui s'est tenue du 22 au 24 juin 2018 à Grande Synthe, dans les locaux de la Communauté Emmaüs, sous l'égide du Refugee Women's Centre, en collaboration avec des exilé.e.s de passage, des bénévoles de l'atrigherie et de Cherbourg. Ont participé à ce numéro : Aya, Bayan, Bonaz, Camille, Cecilia, Claudie, Dominique, Emilie, Fozey, Hayem, Heilan, Houmer, Kamaran, Khatan, Kathy, Kazim, Jarlin, Lavin, Louise, Marie, Mohamed, Nora, Parwan, Pearow, Peshraw, Peyman, Pshtiwan, Rozy, Rozya, Sara, Sarah, Sema, Séverine, Shakar, Shean, Shene, Shiar, Shilan, Yara et Zélie.
Traductions : Merci à Kazim, Hellan, Ilyas, Bahram, Victoria et Rose.

Retrouvez d'autres témoignages et la playlist de la résidence sur le site de la PSM : www.psmigrants.org/site/jdj11

EDITORIAL

557, 85, 60, 19… This litany of numbers appears regularly on the newspapers' front pages. They refer to migrants evacuated from the improvised shelters that they had managed to reconstruct throughout their arduous journeys.
These human beings, men, women and children, are not seeking asylum, because that is not possible. The so-called "Dublin ruling" prevents them from doing so. They just want to reach England.
The families we met at Grande-Synthe during this residency have all followed a long trail of migration.
They have fled war.
Their only wish is to rebuild their lives and provide a safe haven for their children, in which they can grow up and go to school.
They want to rebuild their lives, but in England, in order to join a father, a mother, a brother a sister, an uncle or aunt, or a community that's expecting them, that is the only possibility after long months and even years wandering through various European countries.
Like all migrants, they are incessantly confronted with the dangers of the illegal crossing, the police, the traffickers, violence…
Their wait seems interminable and harrowing.
But the children play.
They have invented a new game.
They play 'lorries'. They slip into a lorry, hide, make no noise, do not move, and above all must not be spotted.
The rules of the game seem so simplistic !!!
This is their way of accepting the long days of waiting, inactivity, disappointed hopes, days of only dread and suffering.

Claudie

ÉDITO

557, 85, 60, 19… Ces litanies de chiffres font régulièrement les unes des journaux.
Il s'agit des personnes exilées évacuées des abris de fortune qu'elles avaient réussi à reconstituer au cours de leur périple.
Ces personnes, hommes, femmes, enfants, ne demandent pas l'asile ; el

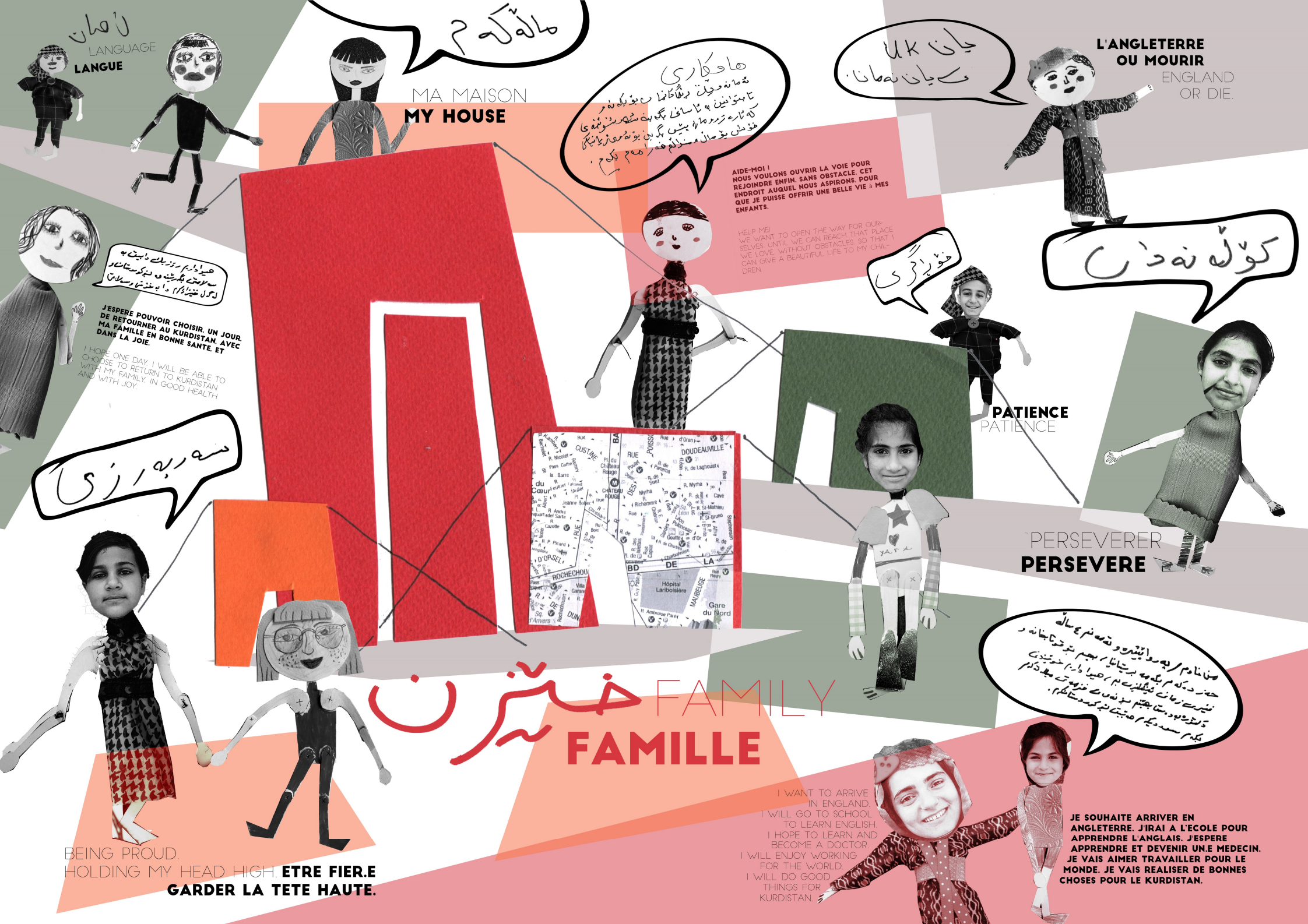
زمان
LANGUAGE
LANGUE
MA MAISON
MY HOUSE
AIDE-MOI !
NOUS VOULONS OUVRIR LA VOIE POUR REJOINDRE ENFIN. SANS OBSTACLE. CET ENDROIT AUQUEL NOUS ASPIRONS. POUR QUE JE PUISSE OFFRIR UNE BELLE VIE à MES ENFANTS.
HELP ME!
WE WANT TO OPEN THE WAY FOR OURSELVES UNTIL WE CAN REACH THAT PLACE WE LOVE WITHOUT OBSTACLES SO THAT I CAN GIVE A BEAUTIFUL LIFE TO MY CHILDREN.
L'ANGLETERRE OU MOURIR
ENGLAND OR DIE.
J'ESPERE POUVOIR CHOISIR. UN JOUR. DE RETOURNER AU KURDISTAN. AVEC MA FAMILLE EN BONNE SANTE. ET DANS LA JOIE.
I HOPE ONE DAY I WILL BE ABLE TO CHOOSE TO RETURN TO KURDISTAN WITH MY FAMILY IN GOOD HEALTH AND WITH JOY.
PATIENCE
PATIENCE
PERSEVERER
PERSEVERE
خێزان
FAMILY
FAMILLE
BEING PROUD.
HOLDING MY HEAD HIGH.
ETRE FIER.E
GARDER LA TETE HAUTE.
I WANT TO ARRIVE IN ENGLAND.
I WILL GO TO SCHOOL TO LEARN ENGLISH.
I HOPE TO LEARN AND BECOME A DOCTOR.
I WILL ENJOY WORKING FOR THE WORLD.
I WILL DO GOOD THINGS FOR KURDISTAN.
JE SOUHAITE ARRIVER EN ANGLETERRE. J'IRAI A L'ECOLE POUR APPRENDRE L'ANGLAIS. J'ESPERE APPRENDRE ET DEVENIR UN.E MEDECIN. JE VAIS AIMER TRAVAILLER POUR LE MONDE. JE VAIS REALISER DE BONNES CHOSES POUR LE KURDISTAN.